
GÉCZI JÁNOS

BICIGLI

Gimnazistaként, ha Monostorpályiban voltam, havonta egyszer, hétvégeken, ünnepek iskolai szüneteiben, a családi ház kombinált szobájában tanultam. Anyámék vendégek számára tartották ezt a sarokszobát, a tót rokonság tisztaszobának mondta volna talán, a partiumi meg sehoggy, mert ők szegényekként éltek, s a vendégeknek éjjelre nem adhattak szállást, de nálunk akkorának mutatkozott a nemzetség, hogy szinte sosem volt lakatlan, s hetente kellett takarítani. A szoba falán csendéletek lógtak, padlóján perzsaszőnyeg terült el, amelyen jól esett heverni. Szerettem ebben a szobában lenni, mert homály uralkodott benne és hűs, mosottruha-szagú levegő.

Lenyitottam a lehajtható szekrényajtót, amelyet egykor íróasztalként használtam, s a szekrény belsejére ragasztva képekre bukkantam: Van Gogh okkersárga festőállványos önarcképe, az Arles-i kékárnyékos szoba, a kultusztárgygyá vált fonatos ülésű székkel, egy német szocialista realista módon készült szénrajz, talán Kate Kolwitztól, egy rossz fényképfelvétel Cervantes szülőházáról, egy szál piros rózsa (kamaszkorom idejében a kínai származású tearózsa-hibridek a népszerűek, amelyeknek bimbaja csúcsos-kúpos alakú, mint az égbe alulról fölfelé tartó, a kék-szébe belelógó madzagon a súlyos mérőn), Marakkes moszlim ízlésű parkja a nagymecset tövében, háttérben a havas Atlással, egy sejtártya monumentálisnak ható apró részlete az elektronmikroszkópos fölvételen, Munkácsy Mihály Ecce Homo!-ja (e képeslapot Anna barátnőjétől kapta, látom, ahogy elolvasom a hátuljára rótt üzenetet, de nem tudom, ki is valójában ez az Anna), egy útikönyvből kivágott díszes tengeri sün képe, s egy magazinból kinyiszatolt fekete-fehér fotó: országúton stopozó fiatal pár látható rajtuk, a lány arccal a forgalomnak ül az oldalvonal mellett, s reménykedve nézi a párját, a fiú, terpeszállásban, zakóját kezében tartva integet a közelgő, reflektorral közlekedő autónak, talán Wartburgnak. A személynégykécski tetején kerékpárt szállítanak.

A szobába, ahol általános iskolás korom óta, ha otthon vagyok, alszom, anyám elől menekültem. Reggel héttől, az összes hangjával és mozdulatával igyekezett beavatni a gondjába, sikertelenül. Nem tudja, végtagok és szavak híján, megmutatni-elmondani, amit szeretne, gesztikulál és néhány hangot is hallat, hogy megértem, de mindhiába. Biztatóan néztem rá annyiszor, hol az elkerelkedő, hol a legörbülő szájára szegeztem orvosisan hűvössé tett tekintetemet, néha elsimítottam a homlokán a szemébe hulló hajfürtjeit, de egyre többször remegett meg a kezem. Anyám újabban legsikeresebben a jajgatással kommunikál: ha váratlanul hozzáérnek, ha forró a tányérján az étel, ha egyedül marad a homályos fürdőszobában, ha puha kenyeret kér a gyógyszeres táblétái lenyeléséhez, ha megbotlik, vagy ha apámat, a 82 éveset hiányolja a környezetéből, feljajdul, s ha hosszan válasz nélkül hagyjuk, erőszódo sírásba kezd.

A függöny rejteke mögöl bámészkodom. A Tótkertre nézek, a Tótkertet látom. A vénséges vén Vilma néniék,

rég elholt, faluszerte a nagy hangjukról ismert szomszédaink egykori udvarán keresztül – ahol most farönkrakás tornyosodik, bűdös levelű bodza él és némelykor körtáncot jár a sárszagú szél. S nézek át, az utca fölött. A Tótkert egészét – kakukkszegfűves, margarétás gyeppel szárazabb időben, ha pedig sok az eső, akkor mocsári gölyahíres, réti pázsitos, sásos – ebben az évben felszántották. Negyven éve egykor megbecsült torma föld terült el itt, egy-két tőnyi ma is bokrosodik a csörgedező vízű árok meredek (kaszálógépek számára elérhetetlen) partján. Monostorpályit Európa-szerte egészséges és hosszan eltartható – különösen csípős – tormájáról ismerték, de kontinensünk kiszáradása eltüntette ezt a hars levelű és törődést igénylő növényt. A torma keresett gyógynövénynek számított, tüdőre, gyomorra, vérkeringés javítására ajánlották. A Tótkertnek nevezett kiterjedt területen, amely ugyan lapos, de a közepén bemélyedés található, s annak a centrumában, mintha a föld torka lenne, egy káva nélküli kút, előbb könnyen befülledő földi eper nevelkedett, majd mindenféle bogyós gyümölcsök, s most már a szőlő se maradna meg, ha valakinek eszébe jutna ide szőlőt ültetni. De szerencsére senkiben se vetődött fel ilyen gondolat. A szőlő a homokra való, az elég meleg a gyökerének s az érleléshez a fűrtöknek, nem az ilyen agyagszelvényes öntéstalajra. A falum, még a török időben, egy sok kilométer széles mocsár közepén állt, sok-sok vizes-zsombékos-vákáncsos övezte, s egyik szigeten állt a monostor, a nagyváradi szerzetesek filiája, amelyről a település a nevét kapta. A Tótkert kiszáradt, már lepkék sem élnek benne, csukák se a vízben. Néhány éve még láttam ott egy teknőcöt. Akkor volt, akár egy kilós kenyér. Törtetett át a sáson a Cserge mellékere felé, s olyan zajjal volt, mintha egy nagytestű állat lenne. És közben bölömbika krúgatott, akkora hangon, mint akinek egy egész cserjefolt jutott élettérül. Holott csak a sárga vízililiomos tócsa rekettyefüze alatt éldegélt.

Az utcán, aszfalt borítja azt is régen, s nem a lábujjak közt feltörő, omlékony sárga por, öszvér-autó halad el. Olyan se személy, se teher: a tehetősebbek mifelénk ilyesmi monstrumokkal közlekednek. Ők talán a sárgahomokot se ismerik, amelyben pedig olyan jó mezítláb porolni, s akkor is jó, ha átázik, s a mélye is, amely mindig langy marad. Négykerekű, terepjáró motorkerékpár, neve is van a járműtípusnak: quad, gubbaszt a személyteherautó platóján s és egy rekumbens: az, aminek – amikor kitalálták, nem is olyan régen, a kilencvenes években – a nevét valaki fotelkerékpárnak magyarította.

Apámnak még megvan az a kerékpár, amelyet mi biciglinek mondtunk, s ami korai kamaszkorom járógépe volt. (A „bicikli” a kerékpár latin neve. Mindenki ismeri, más nyelvekben nincs is más szó rá. Mifelénk helyesen természetesen: bicigli.) Azzal kerekkeztem délutánoként az iskolai foglalkozásokra, szombatoként, ha már nem volt iskola (mert én még kezdetben szombaton is iskolába mentem; valamikor ’82 körül törölték el a szombati isko-

Varga Nóra fotója

lát), illetve vasárnapként a falut félig körbeölelő tölgyest is azzal barangoltam be. Sőt a szomszédos falvakba is ezzel mentem el, ha csak tehettem – hol Hosszúpályiba, ami csak három kilométer, de a vályoggyödrök között, vagy a Laposon át, a cigánytelep érintésével, nem volt veszélytelen az út, hol Vértesre vagy Nagylétára, majd később Létavértesre, ahol virágos parkok és játszóterek is voltak, nem úgy, mint a szegénységéről ismert falumban. A biciglink (anyám is használta, azzal járt többnyire tanítani, a húgom is, bár ő csak a fogyókúrái idején tartott rá igényt) mára már az első kerékben dupla nyolcasú, karsú sinus-görbéket rajzol a homokban előre haladtában, a tengelye rozsdás, a kerékagyról eltűnt az alumíniumfény, a küllők, mint hurkapálcák, barnák és girbe-gurbák, a ráf (vagy felni) vastag rozsdá varával befutott, a keréktömlők pedig mintha elügyetlenkedett formájú parasztkolbászkok lennének karikába hajtva. Az agyonhasznált gumiabroncs mintázat nélküli, lekoptak róla a jégen (az ártézi kút előtti tó decemberi jegén!) is megkapaszkodó, erőteljes bütykök.

A tölgyesben nem csupán gyöngyvirág, erdei pajzsika, majd pedig őzlábgomba, galambica élt, hanem kakukk, szajkó, nagy fakopáncs, vaddisznó és vörös rókák minden mennyiségben. Bicigliztem a hús erdei utakon, magam se tudtam mindig, merre, hol nagyszüleim homoki szőlőjéhez, hol a tanítóföldre, hol a dögkúthoz, a vakácsoshoz, a tejfelesre avagy Csiggátra, s így fedeztem fel falum sívár, de mégis kedves világát, a Debrecenből hozzánk nyúló erdő mélyét, a Berettyó árterét, a Nyírségtől idáig

futó homokdombok fehér és ezüst nyarasait. Találkoztam rőzsessedő nagymamával, vadással s persze Piroskával is, s mindhármuknak köze volt a farkashoz. Láttam sasharasztot, és építettem kunyhót is magamnak, de egyszer sem mertem éjjel ott aludni. Az akácokban egy gredicsiától kilukadt a kerékpárom kereke, s tolhattam haza gyalog, kilométereken át, s nem mertem senki ténfogatot megkérni, mert szégyelltem a beszédet, hogy hadd tegyem fel a saroglyára, s magam is felülhessek. A bicigli biztosította azt, hogy házunkból-kertünkől bármikor átlépjek – sec perc alatt, ahogy az Ilona-nap környékén anyámat köszönteni érkező szlovák rokonaink mondják (ma már nemcsak a szlovák rokonok, de gyakorlatilag minden magyar ember használja ezt a sec perct...), ha már Békéscsabáról, Medgyesegyházáról, Tótkomlósról hosszas utazás után megérkeztek – az erdő félelmetes terébe – a vadonba! Vadon élni jó, ezt hatodikosan tudtam, nyolcadikosan pedig kívántam is.

Anyám ma hosszan nézte a biciglit, amit apám, hogy meghozta a tejet, odaállított a szőlősorok végét jelző betonoszlopok egyikéhez. Ezzel kapcsolatban akadt mondandója, amelyet nem érthettem, mert valahogyan nem beszélem anyám legújabb nyelvét. S emiatti tehetlenségem és végtelen dühöm hajtott be a sötét kombinált szobába – hogy aztán onnan is egy kerékpárra lássak, mint más egy hegyoldalra, vagy a hegyoldali bükkösben fel-alá lépkedő szarvasokra vagy a szarvasokra leselkedő fenevadakra.

Meséltem anyámnak, hogy Elzászba menet, a közel-

múltban, kétszer megálltam, holott szeretek gyorsan megérkezni oda, ahova elindultam; egyszer megnézni Mozart hol nippesítettnek tűnő, hol meg kandírozottnak ható szülővárosát, egyszer pedig a Duna – mit Duna, holmi kölyökkanális – partján elfekvő Ulmban, mert érdekelt, milyen lehet ma az a település, amelyet a 15. században Európa leggazdagabb városaként tartottak számon, mígnem a harmincéves háború nagy hirtelen tönkretette. Az Óvárosban áll a világ legmagasabb templomával rendelkező bazilika, amely ugyan tönkrement a II. világháborúban, de felépítették és ismét funkcionál. A templomban látható egy márványból faragott-épített keresztelőmedence, háromszög alapú s díszei is háromszögekben gazdagok. Gótikus munka, csupa könnyed fölfele törekvés, kőcsipke, nyújtott szobor, billentett kőfej, mélabús szobortekintet. S a csúcs oldalán egy keskeny, egészen karcsú szárnyú melankolikus angyal, amelynek a szárnya olyan módon van megtörve, miként az emberkéz, ha félig lett behajtvva.

Az ulmi katedrális gótikus medencéje fölött felvigyázó egyik angyal, amelynek olyan szárnya van, hogy azt Fra Angelico is megirigyelte volna, másodpéldányban ott ügyeskedett a Münster előtti terecskén. Biciglizett. Olyan émelyítő színben pompázott a két szárny a bicigliző angyal vállán, ahogyan csak a festett ulmi üvegablakokon áteső fényben látható, élénken, káprázatosan, fénygazdagon, s a legkevésbé gótikus módon.

Anyámnak elkerekedett a szeme. Kerékpáron közlekedő angyalról ha hallok, bizonyosan én se reagáltam volna másként, mint ahogyan ő teszi.

A kerékpár a mi falunkban a parasztok közlekedési eszköze. Hajnalban föl pattan a gépre a földjére igyekvő, a váz kereszttrúdjához oda van kötözve a villa vagy a kapa, hiszen már este, sötétedés előtt gondja volt rá, s igyekszik, hogy a virradat előtt elhagyja a falut, kutya meg ne szólja, kakas ne köszöntse, siet áttekerni a kukoricadombokon, a répaföldeken, a gáton át, keresztül a dohányföldeken, a lucernásig, a kapásnövényekhez, a háztájiba. Reggel kilencre vissza is ér, haza, az alacsony homlokú házába, a bicigli csomagtartójában kötegni friss gazzal, zsák lucernával, csípős csalánnal, az állatok elé önteni a tegnap este darával bekevert, s reggelre megduzzadó moslékot, a tököket, a zöldeket, s kezdődhet a rendes nap.

A mi falunkban a hivatalnokok mostanság nem, vagy alig járnak kerékpárral, bár a polgármesteri hivatal, a bolt, az orvosi rendelő és a temető előtt ott áll a kerékpártároló, de azokat többnyire az ügyfelek, a vásárlók vagy a gyerekek használják. A kerékpár a szegények járgánya, mondja a szomszéd, akit arról faggatok, hová tűnt a kerékpárja, amelyet az udvarukon a múlt nyáron még láthattam.

Gyerekkoromban magam biciglivel futottam körbe a falut, részben mert alföldi, s olyan hosszú, mintha együtás lenne (ámbar már nem az), részben mert faluban mindig sietett az ember klottgatás gyereke. Részben pedig: csak, mert jó volt.

Strasbourgban, tavasszal, március utolsó napjaiban megkapónak találtam a kerékpárosok látványát. A járművel közlekedők benépesítették a várost, s a számukra fenntartott út és a gyalogosok járdája között mindenhol kerékpárút kanyargott, s azon sürgölődtek. S a pékségek, cukrászdák, boltok előtt, csakúgy, mint a templomok olda-

lánál, kerékpártárolók, vagy csak egyszerű megőrzők voltak, tele-tele közönséges járművekkel, s furcsákkal is, amilyeneket otthon ritkán avagy sosem láttam, Karl von Drais vesszőparipájának másolata, egy eredeti taposópedálos Kirkpatrick Macmillan, mindenféle velocipédek, biztonságos lánchajtású John Kemp Starley, a pneumatikus gumiabroncsú John Boyd Dunlop, no és ebben a lapos városban a sok-sok mountain bike. Sőt egy tandemet is fölfedeztem, üresen, gazdátlanul árválkodott, ott, ahol B. elvesztése miatt megsajdult a szívem, a Cathédrale Notre-Dame előtt. A katedrális! – amelyet Goethe Isten legmagasztosabb, boltozatos koronájú fájaként írt le. A csipke-remekmű amúgy dél felé fordult bal oldalához húzódtam, a gótikus lomb félhomályos árnyéka alá, közel a kapuzathoz, hogy halljam, ha az óraütesek alatt megcsikordulnak s megmozdulnak a csillagászati óra merev alakjai, s ahonnan, ha szükség mutatkozna, a legrövidebb úton szaladhatok el az Ill közeli csatornához, vizet bámulni és bögni.

A strasbourgi kerékpáros nép azonban egészen más, mint amihez én vagyok szokva. S hölgyeknek és uraknak nem jutott saját arc egy se. Merev tekintettel, rezzenéstelen vonásokkal, méltóság és megközelíthetlenség selyemsuhogású elegyében bugyolálva ültek a kerékpáron valamennyien, száguldottak a tavaszi szellős légen át, és láthatóan akkor se köszöntek volna, ha ismerőssel találkozna, de észrevehetően nem fenyegette őket ez a veszély. Közlekedtek a biciglizők – s ez volt azokban a pillanatokban életük központi tevékenysége. Nem tudtak mással foglalkozni, s azzal, hogy rigó fürdött a csap alatti, vízcseppekből összegyűlt tócsában, hogy az utcasarkon az az öreg ember feküdt és jajgatott, aki hajnalban még zsoltárokat énekelt a folyóparton, se azzal, hogy Németország felől átért már és a város felett állt meg egy pillanatra a Nap.

A kerékpárosok közönyös hangyanyüzsgése kötötte le a strasbourgi napok alatt a figyelmemet, nem a konferencia, ahol voltam, amelyre Babits *Hatholdas rózsakertjének* rózsatopikájával készültem, nem az utcák, amelyeken bénán kóboroltam, nem az Európai Parlament infernális ragyogása, amelyet kocsival körbesuhantam, csupán azért, nehogy összefussak, sőt véletlenül se találkozzak az időnként ott dolgozó B.-vel, s nem a kiskocsmák, a palacsintasütődék, a sörfőzdek s a középkori őrtornyok, s nem a szűk szemű szobroktól felvigyázott fedett hidak. A kerékpárosok jól tudták, milyen kerékpárosnak lenni. S ezt a szerepet tökéletes módon eljátszották.

Szóval úgy tettem én is, ahogy ők. Nem akartam magamra figyelni. Magamhoz nem volt semmi közöm, és a múltamhoz, sőt még B.-hez se. És persze, hogy ez így nem igaz: tudtam, mindvégig, hogy B. Brüsszelben kell, hogy tartózkodjon, azaz nem is végig, hanem az első két strasbourgi napomon, mert utána már indul húsvétolni, áldott és hozzám mindig oly kedves nővérehez, akit látni már sosem fogok, repülővel, persze a legolcsóbb európai járatral, s mert ő ízlésesen olcsó alak, azt hiszem, Wizzairrel. Attól még azonban, hogy tudtam, hogy nem lehet Strasbourgban, mert e héten két napot a belgák fővárosában dolgozik, ámbar meglehet, mégis átvezényelik váratlanul ide, maga se számíthatott rá, de ellentmondani

nem szabad ebben az állásban, mert bár tudja, hogy ebben a városban leszek, sőt csak ennyi, amit rólam tud, ennél többet már sosem fog rólam tudni, a városban, amelyben csak májusig dolgozhat, a francia–német határmenti nagyvárosban, Elzász központjában, ahol oly sok kerékpáros közlekedik, hogy alig győzöm kerülgetni őket, ámbar ez se vonja el eléggé a figyelmemet annyira, hogy ne pillantottam volna meg mindenhol B.-t. Amúgy nem is májusig dolgozhat itt, mert akkor, amikor szakított velem, olyan nagyon kurtán-furcsán, egy reggeli telefonban, két év boldogság után, ha jól emlékszem rá, pontosan négy perc harminckét másodperc alatt, már tudta, hogy még évnyi hosszabbítást kap, az itteni munkaviszonya ennyi idővel megnő. Ameddig még megszerez egy nyelvvizsgát, a csehet, s azt, amikor ezt írom, remélem, már meg is szerezte, nem kétséges, és majd a másikat is, az angolt, amely számára nem lesz nehéz, hiszen angolul tűrhetően beszél, azaz kitűnően, mondaná Joe, az angol nyelv tanáraként dolgozó barátom, s amúgy is a vizsga előtt elmegy 3–4 hétre Angliába, nyelvyakorlásra, hogy a kiejtését tökéletessé csiszolja. Szóval akkorra már az angolt is felső fokon tudja majd, amikor a győri Műhelyben megjelenik ez a szöveg, és én már, remélem, túl leszek azon, amin minden elhagyott szerelmesnek egyszer túl kell lennie.

Strasbourg tele volt B.-kkel, mindenhol állt belőle egy megveszekedett példány, és kapkodni se tudtam a fejemet, így aztán minduntalan felborítottam hol ezt, hol azt a kerékpárost. Akik gyanútlanul haladtak a maguk hatóságilag kijelölt, törvényesen használt útjain, s a magyar, aki én vagyok, hol itt, hol ott belelépett az útvonalukba, ahol lakásuktól céljukig célszerű sebességgel haladtak, s nem egyet lesodort a nyeregből, lerúgott a pedálról s fel-lökött vagy el-. És a metzi szilva, amit az egyetlen utcai gyümölcsárú árult, az se kápráztatott el, holott az a gyümölcs nem volt más, mint a mi hamvas héjú, égszínkék bőrű, sárga húsú besztercei szilvánk – csak éppen tavasszal, egészen az elején. S szüntelen attól rettegetem, hogy a főpályaudvar közelébe keveredek, ahol majd rábámulok egy szépséges maisonra, amelynek teraszáról nyári estéken orgonakoncerteket lehet hallani, azokat, amelyeket a Miasszonyunk katedrálisban tartanak, és finoman kidolgozott épülethomlokzatokat lehet látni, s ennek az apró hotelnek a csupaüveg kapuján kilép B., azzal az áthatóan tiszta szilvakék szemével majd rám pillant, és mint aki nem látott meg engem, nyugodt léptekkel, rezzentelen arccal tovább halad – mert ő a futurista épületben székelő Európai Parlamentbe reggelenként gyalog ment és megy azóta is, hogy elhagyott s tán el is felejtett.

És elmentem millió helyre, voltam az egyetem csapnivalóan megcsinált botanikus kertjében, a hatalmas bambuszok között, a tónál, a középkoriasra alakított silány zöld-ségeskertben, a nylonzacskókban odahordott kövekből fölépített sziklakertben, a kietlen pálmaházban, s egyszer se jutott eszembe a veszprémi kertem, ahol akkor már televirágozták a hegyoldalt a Darwin-tulipánok, s egy-két elkésett nárcisz is bókoltatott a langy szélben, egyedül, tán csak a kutyáim által látottan, mert a költözőmadaraim se jöttek még vissza délről, s a vörösbegek ezen a télen, az enyhe időjárásban, nem szorultak be az udvaromba, ahol magvak várták őket. Elmentem a külvárosi kocsmá-

ba, konyakot inni. El a breton lepényeshez. A menzára. A pizzáshoz. S voltam Colmarban is, és elmentem a Musée d'Art Moderne et Contemporainhoz, kétszer, de meglátam B.-t, a pénztárnál, hát nem mentem oda, hogy jegyet váltsak, s másodjára pedig a rue du Bain Aux Plantes irányába sietett, talán a Petite France díszletházai között kellett valakivel találkoznia, hát gyorsan utána mentem, de már a rue de Seyboth-on elvesztettem a szemem elől.

A cseresznyevirágzúhoz, Strasbourg előtt néhány héttel, Veszprémből Almádiig kerékpároztam. Lefelé, a tó irányába jól bírtam, vissza már nehezebb volt, néhány-szor le kellett szállnom a nyeregből, hogy a tüdőm zihálásával foglalkozzak. Virágozott a hérics, a gyöngyike és csuda zöld volt a fű. Százak jöttek velem szemben, bukósisakban, anélkül – napszemüvegben. Senki tekintetét nem tudtam elkapni. B. izgatottan várta, ugyan fizikailag bírom-e a megterhelést. Kacagott az 53 évemen, s hivalkodott a 43 évével.

Akkor azzal vágtam vissza, hogy vele szemben én tudok kerékpározni. Azt mondta, egykor ő is tudott, de elfeledte. Mondtam, hogy a kerékpározást nem lehet elfeledni. Mondta, hogy tévedek, mert mindent el lehet feledni. Hiába tanul az ember annyit, minden feledhető.

Veszprémet, ha időm engedi és a kedvem hajt, úgy öt-hat éve egy Cross Country-val járom. Nem a várost, hanem a Séd völgyét, fel és alá, időnként oldalra eltérülve, de ritkán, mert akkor hegyre fel, völgybe le kellene mennem, amihez már nincs tüdőm és állóképességem. 53 éves vagyok, s a heti két fallabda-játzsma tökéletesen és elégségesen lefáraszt. A Cross Country a trekking lecsupaszított változata. Nincs rajta semmi alkatrészfesleges, lekerült róla pl. a sárvédő, csomagtartó, a világítás. A mountain bike-ra hasonlatossága azonban nem igaz, bár megőrizte annak 28-as kerekeit, s így országútra is használható maradt.

Újabbban – mit újabbban: fél éve – persze nincs ilyesmire időm. Utazom, ha lehet, mert nem tudok abban az ágyban, szobákban, lakásban, kertben, városban, országban élni, ahol Brüsszel után a legtöbb időt töltöttem B.-vel. A kerékpár a garázsban egy plafonba fűrt akasztóról lóg alá, nyilván poros, és ha van ott pók, akkor pókháló is. Ámbar kétlem, hogy a sötét garázsban élne pók. A hálót szövő lények ízeltlábúakat fogdosnak, s azok többnyire fényben élnek. De ha van sötétben hálóját kiterítő pók, akkor vajon mi akad fel abban? Vagy csak a kerékpáromat szövö be, s az én lila-zöld bringám hintázik, mint függőágyban az alvó, a sötétben? Vagy jár-e arra egy angyal, a kerékpáromat kölcsönvenni akaró, amelynek útját megszakítja a háló?

Strasbourgban ezen a tavaszon csütörtökön indultam haza. Igyekeztem kellett azon a napon megérkezni, hogy legyen elég időm pihenni, készülődni, mert szombat hajnalban Marakkesbe repültem. A Fekete-erdőn, szinte az egész Baden-Württemberg tartományon sötétben száguldottam át, s Ulmnál kezdett virradni. Rózsaszínű volt az égbolt, mint a Horta-féle szecessziós kispalota, Brüsszelben. Egy felüljárónál, amely a sztráda fölött vitte át a helyi forgalmat, láttam, hogy a színes szárnyú angyal imbolyogva biciglizik a centrum, talán a dóm felkiáltójele irányába.